

ΤΙΜΗ.

Ἡ τιμὴ ἐμπεριέχεται εἰς τὴν διὰ λόγων ἢ πράξεων φανέρωσιν τῆς περὶ τῶν προτερημάτων τοῦ ἀνθρώπου ἀγαθῆς γνώμης ἄλλων ἀνθρώπων. Ἡ ὄρεξις δὲ τῆς τιμῆς ἢ ἡ φιλοτιμία ἐνεφυτεύθη ὑπὸ τῆς φύσεως εἰς πάντα ἄνθρωπον· διότι οὐδεὶς, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ὅτι καταφρονεῖ τὴν περὶ αὐτοῦ κρίσιν τῶν ἀνθρώπων, δὲν δύναται νὰ ἦνκι ἐνδομύχως ἀδιάφορος πρὸς αὐτὴν, καὶ μάλαιστα ἐν ᾧ ἢ πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνη τῶν ἄλλων, ἢ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐπιβρῶν αὐτοῦ, καὶ ἐν γένει ἢ ἐν τῷ κόσμῳ ἐνέργεια αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτῆς. Ὅτι δὲ λόγοι ἰδιοτελεῖς δὲν εἶναι πάντοτε ἀναγκαῖοι εἰς τὴν ὄρεξιν τῆς τιμῆς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς μεγάλης ἀξίας, τὴν ὁποίαν ἀποδίδει πᾶς χρηστὸς ἄνθρωπος εἰς τὴν ὑστεροφημίαν, ἤτοι τὸ μετὰ θάνατον ἀνθρώπου τινὸς ἐνδιαμέειον κλέος. Ἡ φιλοτιμία δὲ, ἐὰν τὰ προτερήματα, δι' ὧν θέλει τις ν' ἀποκτήσῃ τιμὴν, ἦναι ἀληθῆ προτερήματα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας, παρορμᾷ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ νὰ λάβῃ μέγα μέρος εἰς τὰς περὶ τοῦ κοινού συμφέροντος ἀποφάσεις, καὶ εἰς τὴν διάπραξιν τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν καὶ μὲ μεγάλην θυσίαν τοῦ ἰδίου συμφέροντος, καὶ συντείνει εἰς τὴν ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπίδοσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιμελουμένη τῆς κοσμιότητος καὶ ἀξιοπρεπειᾶς εἰς τὴν μετὰ τῶν ἄλλων συμπεριφορὰν, περιστέλουσα τὸν παρκλύοντα φόβον ἀπάσας τὰς δυνάμεις, διὰ νὰ μὴν σύρῃ δι' αὐτοῦ τὴν καταφρόνησιν, καὶ τὸν ψόγον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, κατέχουσα δὲ διὰ τὴν αὐτὸν λόγον τὰς σφοδρὰς πρὸς ἀκολασίαν καὶ ἀδικήματα ὄρεξεις. Οὐδεὶς λοιπὸν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀνεπίδεικτος βελτιώσεως. Ἐὰν ὑπάρχῃ εἰσέτι ἐν αὐτῷ φιλοτιμία, καὶ δὲν ἐξηλήφθη ὀλοτελῶς διὰ τῆς ἐκπομπέσεως ἢ ἐκθεατρίσεως καὶ διὰ τῆς στηλιτεύσεως ἢ στιγματίσεως ἢ ἄλλων τοιούτων ποινῶν, αἵτινες ἀποκαθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον μοχθηρότερον παρ' ὅτι εἶναι, καὶ τὸ τελευταῖον λείψανον αὐτῆς. Τὸ ἔθνος δὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον, προσθαλομένης τῆς ἐθνικῆς τιμῆς, ὑποφέρει ἀταράχως τὴν ἀτιμίαν, τρέχει ταχύτατα εἰς τὸν ὄλεθρον. Ἐὰν ἡ φιλοτιμία ἀποβλέπῃ εἰς τὸ φάσμα τῆς τιμῆς, ἢ τὰ ἐξωτερικὰ σημεῖα αὐτῆς, ὡς τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ θυσιάζωνται ὅλα τὰ ἄλλα ἀγαθὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὀνομάζεται *Φιλοδοξία*, ἐὰν ἦναι τὸσον σφοδρὰ ὥστε νὰ μὴν παρατηρητῆται πλέον ἢ φαυλότης τῶν μέσων, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐκπληροῦται δι' αὐτῶν ἡ ὄρεξις τῆς κτήσεως τῶν σημείων τῆς τιμῆς. Ἡ δὲ ἐπιθυμία τοῦ νὰ τιμᾶται τις δι' ἰδιότητος καὶ πράγματα εἰς τὰ ὁποῖα αὐτὸς μὲν ἀποδίδει μεγάλην ἀξίαν, εἰς τὰ ὅμοια ὅμως τῶν φρονίμων οὐδεμίαν, ἢ πολλὰ μικρὰν ἀξίαν ἔχουσιν, ὁποῖα εἶναι κάλλος, πλοῦτος, γένος, τίτλοι, παράσημα κτλ. ὀνομάζεται *κεροδοξία* ἢ *ματαιώτης*.

ΤΟ ΟΠΙΟΝ.

Τὸ ὅπιον (μῆκων ὑπνοφόρος) εἶναι ἐνιαύσιον φυτ

τὸν, λέγεται δὲ κοινῶς λευκὴ παπχροῦνα. Τὸ φυτὸν τοῦτο καλλιεργεῖται μᾶλλον χάριν τῆς σπερματοθήνης καὶ τοῦ ἐξαγομένου ἀπὸ τὰ σπέρματα αὐτοῦ ἐλαίου, ἢ διὰ τὸν πεπυκνωμένον χυλὸν ἢ γαλακτώδη ὀπιόν του. Αἱ χώραι δὲ ὅθεν καλλιεργεῖται ἕνεκα τοῦ ὀπίου, εἶναι ἡ Ἰνδία καὶ ἡ Μικρὰ Ἀσία. Τὸ Ἰνδικὸν ὀπιον διαιρεῖται εἰς τρία εἶδη, τῆς Πάτνας, τῆς Βεναρῆς, καὶ τῆς Μάλθας. Μόνα γνωστὰ εἰς τὸ ἐμπόριον ἦσαν τὰ δύο πρῶτα εἶδη, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐξήρουν, εἰσήχθη καὶ τὸ τῆς Μάλθας καὶ τὸ Τουρκικόν. Εἰς τὸ Ἰνδικὸν Ἀρχιπέλαγος εἰσήχθη πρώτην φορὰν τὸ Τουρκικὸν ὀπιον, ὥστε ἔλαβε μετὰ τινα χρόνον μεγαλητέραν τιμὴν τοῦ Ἰνδικοῦ. Εἰς τὴν Κίναν ὡσαύτως προτιμᾶται τὸ Τουρκικόν, εἰσαχθὲν ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν. Λέγεται ὅτι εἰς τὴν Κίναν εἰσήγοντο ἐτησίως περὶ τὰ 1500 κιθῶτια Τουρκικοῦ ὀπίου, ἕκαστον δὲ κιθῶτιον περιεῖχεν περὶ τὰς 55 ὀκάδας. Ἡ Τουρκία προᾶγει κατὰ μέσον ὄρον 3000 κόφας περιέχουσα ἕκαστη περὶ τὰς 62 ὀκάδας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Ἰνδία καλλιεργούντων τὸ ὀπιον δὲν ὑπερβαίνει τὰς 50, 000, εἶναι δὲ ὑπὸ αὐστηρὸν μονοπωλίον, καὶ αἱ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως γενομένηι προπληρωμαὶ παρακινουσι μεγάλως τὸν χωρικὸν νὰ ἐνασχολῆται εἰς τὴν καλλιέργειαν αὐτοῦ.

Τὸ ὀπιον νοθεύεται πολλάκις μιγνυόμενον μὲ τὰ τετριμμένα φύλλα καὶ τοὺς καυλοὺς τῆς μήκωνος· τὸ καλὸν καθαρὸν ὀπιον εἶναι θαρύτατον, συμπαγές, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρκετὰ μαλακόν, ὥστε νὰ δέχεται ἐντύπωσιν δακτύλου. Τὸ χρῶμά του εἶναι βαθύτατον μελάγχρουν κίτρινον, τὸσον βαθύ, ὥστε ἐὰν δὲν ἐκτεθῇ εἰς τὸ φῶς, φαίνεται μαῦρον, ἰσχυρᾶς ὀσμῆς καὶ πικρᾶς γεύσεως· ὅσον τὸ δυνατὸν ἐλεύθερον ἀπὸ φύλλα· ἀπαιτεῖται δὲ καὶ προσοχὴ, μὴ ἔχει τραχύτητα ἢ τρίξιμον, καθὼς ἄμμου, ὁπότεν τρίβεται μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ. Τὸ πολὺ μαλακὸν πρέπει νὰ ἀποβάλλεται.

Ἡ κυριώτερα χώρα τῆς ἀναλώσεως τοῦ φυτοῦ τούτου εἶναι ἡ Κίνα· ζητεῖται δὲ καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῶν ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, εἰς τὴν Μαλαϊκὴν χερσόνησον, τὴν Σουμάτραν, τὴν Βόρνεον, τὴν Κέλεδες, καὶ εἰς ἄλλας τοῦ Ἰνδικοῦ Ἀρχιπελάγους νήσους.

Εἰς τὴν Κίναν ὄρεξις ἰσχυρὰ ἔχει κυριευμένας ὅλας τὰς κλάσεις τῆς κοινωνίας, ὥστε καὶ ἐξηπλώθη μὲ θαυμαστὴν ταχύτητα. Ἐκ τῶν ἀνωτέρων τάξεων, αἵτινες πρῶτον μετεχειρίσθησαν τὸ κάπνισμα τοῦ ὀπίου, διεδόθη καὶ κατῆντσε γενικὴ ἢ ὀλέθριος αὕτη συνήθεια. Κακοήθεις ὑπάλληλοι τῆς κυβερνήσεως, εἰσήγαγον πρῶτον τὴν κατάχρησιν· νέοι ἐξ εὐγενῶν, πλούσιοι πολῖται, καὶ ἔμποροι, ἐμιμήθησαν τὸ παράδειγμα ἑωσοῦ, τέλος ἔφθασε καὶ εἰς τὸν κοινὸν λαόν· λέγεται ὅτι εἰς ὅλας μὲν τὰς ἐπαρχίας εὐρίσκονται καπνὸρροφοὶ τοῦ ὀπίου, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῶν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς κυβερνήσεως· καὶ ὅτι ἤθελεν εἰσθι σφάλμα νὰ νομίζῃ τις, ὅτι δὲν καπνίζουσι τὸ ὀπιον παντὸς βαθμοῦ πολιτικοὶ τε καὶ στρατιωτικοὶ ἀξιωματ